

pis plné moci k vedení sporu požádal, a odvolává-li se k osvědčení svého nároku na dopis ze dne 1. srpna 1927, plyne z toho právě opak, neboť odpůrce, odmítaje v dopise tomto žádanou výplatu odškodného 50.000 Kč, dokládá, že navrhovateli ponechává úplnou volnost ve volbě dalšího postupu. Pokud tedy jde o porušení smluvního závazku, kde by mohl navrhovatel zakročit sám, není tu vůbec nároku na podepsání plné moci k vedení sporu jménem společnosti, pokud však jde o nárok společnosti ze zákona, není osvědčeno jeho ohrožení, poněvadž navrhovatel ani netvrdil, tím méně osvědčil, že odpůrce o spolupodpis požádal a že tento jej odepřel. Netřeba připomínati, že závěry čerpané z pouhých osvědčení nemohou býti předurčujícími pro zahájený již spor, zejména v otázce oprávnění k žalobě. Jinak stačí poukázati k důvodům napadeného usnesení, které dovolacím rekurssem nebyly vyvráceny.

Čís. 7630.

Podala-li žalobu fysická osoba pod jménem svého zemřelého předchůdce obchodního závodu a nejde-li o firmu v obchodním rejstříku zapsanou, není zde zmatečnosti podle § 6 ani podle § 477 čís. 5 c. ř. s., nýbrž jde o formální vadu, která může býti kdykoliv opravena. Nedostatek opravy má za následek jen ztrátu útrat vzniklých opravným prostředkem k nápravě vady.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1927, R I 1080/27.)

Žalobě zasilatele Václava Š-a proti žalované o zaplacení za přestěhování nábytku pro c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením pro zmatečnost a odmítl žalobu. D ů v o d y: Jedná se o námitku nezpůsobilosti býti stranou rozepře, k níž podle § 6 c. ř. s. nutno hleděti z úřední povinnosti. Z přednesu stran je nesporno, že žalobce zemřel v roce 1921, a okresní soud zjistil, že pozůstalá vdova vede živnost povoznickou po svém manželu (žalobci) dále sama právem vdovským a že živnost není protokolována. Okresní soud míní, že jde o pouhou formální chybu v označení žalobce, avšak názor tento není správný. Podle § 56 živnostenského řádu ve znění zákona ze dne 5. února 1927 čís. 26 ř. zák. musí dědic po živnostníkovi smrti živnost opovědět znova na své vlastní jméno a jen živnost koncesovaná, řemeslná a obchodní vázaná průkazem způsobilosti může býti vedena na základě dekretu o koncesi nebo listu živnostenského dále na účet vdovy, avšak oprávnění to neznamena, že by se tím tvořila nová právnická osoba, ani, že se může použít jména zesnulého pro provozování této obchodní živnosti, nýbrž má ten význam, že vdova nebo děti nepotřebují nového živnostenského povolení, nýbrž mohou živnost provozovati podle staré koncesní neb živnostenské listiny, aniž by se od nich žádaly průkazy způsobilosti. Byla-li žaloba podána jménem fysické osoby, nastal zánik osoby smrtí a uznává se pouze za podmět práv a závazků pozůstalost zemřelého, dokud nenastalo odevzdání dědictví (§§ 811, 819 obč. zák., §§ 155, 164 c. ř. s.).

Zda tato skutečnost nastala, nebylo sice v první stolici probíráno, avšak není toho třeba, poněvadž není žaloba podána pozůstalostí, nýbrž jménem fyzické osoby a žaloba nebyla změněna ani za sporu. Ustanovení obchodního zákona o firmách nelze použít, protože žalobce je povozníkem neprotokolovaným, a tedy podle čl. 10 obch. zákona ustanovení o firmách se na něho nevztahuje, a ani žalující strana své oprávnění neodvozovala z ustanovení o firmách. Žaloba je tedy podána osobou neexistující (§ 1 c. ř. s.) a je tu tedy zmatečnost podle § 477 čís. 5 c. ř. s. a byla proto žaloba odmítnuta.

Nejvyšší soud zrušil usnesení odvolacího soudu a vrátil mu věc, by dále jednal podle zákona o odvolání.

D ů v o d y:

Rekurs jest oprávněn. Nejde tu o případ § 6 c. ř. s., totiž o nedostatek procesní způsobilosti nebo způsobilosti býti ve sporu stranou, nýbrž jen o nesprávné označení žalující strany, o jejíž totožnosti není pochyby. Odvolací soud, uváděje, že po smrti fyzické osoby a dokud nenastalo odevzdání dědictví, jest právním podmínkem pozůstalost zemřelého, ale že v tomto případě žaloba nebyla podána za pozůstalost, nýbrž za fyzickou osobu, která již zemřela, nedbá skutečného stavu věci, který jest nesporný. Žalobou jest se domáháno úplaty za přestěhování svršků, které provedla Anna Š-ová, jež provozuje zasílatelství po svém zemřelém manželovi Václavu Š-ovi a jež pod jeho jménem také žalobu podala. Jak nesporno, zemřel Václav Š. již roku 1921, kdežto smlouva o dílo (přestěhování svršků) byla uzavřena se zástupcem Anny Š-ové až roku 1926. Podala-li Anna Š-ová žalobu pod jménem »Václav Š., speditér v P.«, ačkoli — jak rovněž nesporno — nejde o firmu v obchodním rejstříku zapsanou (čl. 15 obch. zák.), pak ovšem pochybila, protože měla uvést pravé své jméno a příjmení (§ 75 čís. 1 c. ř. s.), ale tím nepodala žalobu za zemřelého, nýbrž za sebe, ovšem pod nesprávným označením. Formální předpis § 75 c. ř. s. má za účel vyloučiti každou pochybnost o totožnosti dotyčné právní věci. Vznikne-li taková pochybnost, jde jen o formální vadu, kterou lze odstraniti v každém období řízení. Proto ustanovuje § 89 jedn. ř. (podobně jako § 2 čís. 10 nesp. říz.), že soud nemá stranám způsobovati škodu pochybovačností a úzkostlivostí nebo odmítáním podání pro formální nedostatky, které jsou buď nepodstatné, nebo mohou býti při ústním jednání lehce napraveny. Bylo ovšem povinností právního zástupce žalující strany, jakmile při ústním jednání dne 14. září 1927 na námitku žalované, že prý žalobkyně není aktivně legitimována, přiznal, že Václav Š. jest mrtev a že firma není protokolována, by hned označení žalující strany opravil, a uvedl jako žalující stranu onu fyzickou osobu, která skutečně žalobu podala; mohl si uspořiti útraty nynějšího rekursu, které by jinak nebyly vzešly, a jichž náhrada mu podle §§ 41, 48 a 50 c. ř. s. nepřísluší. Ale i když se tak nestalo, není tu zmatečnosti podle § 477 čís. 5 c. ř. s. — jak odvolací soud míní — neboť žalující strana t. j. skutečná žalobkyně byla v řízení zastoupena. Další opravy jména žalující strany není již třeba,

protože již první soud podle skutečného stavu uvedl v rozsudkovém nálezu správné jméno žalobkyně a protože tak činí i její právní zástupce v rekursu, přikládá plnou moc Anny Š-ové, datovanou dnem 1. července 1927, t. j. dnem, kdy byla žaloba podána.

Čís. 7631.

Předpis § 82 ex. ř. neplatí pro exekuční tituly ve smyslu posledního odstavce nařízení ze dne 19. března 1919, čís. 145 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1927, R I 1099/27.)

Soud první stolice (okresní soud v Ch.) povolil exekuci na základě notářského spisu sepsaného ve Vídni dne 8. března 1904. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Podle cizozemského exekučního titulu může za předpokladů §§ 79 a 80 ex. ř. povolit exekuci podle § 82 ex. ř. jenom sborový soud první stolice. Okresní soud byl pro povolení exekuce věcně nepřislušným.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc rekursnímu soudu, by znova rozhodl o rekursu.

Důvody:

Podle posledního odstavce vládního nařízení ze dne 19. března 1919 čís. 145 sb. z. a n. jsou exekuční tituly, jež vznikly až včetně do 28. října 1918 v území rakouského státu, co do vykonatelnosti v území československého státu postaveny na roveň zdejšími (domácími) exekučními titulům. Je proto notářský spis sepsaný ve Vídni dne 8. března 1904 pokládati za zdejší exekuční titul a neplatí o něm předpis § 82 ex. ř. Pří náleží proto rekursnímu soudu, by přezkoumal ostatní uplatněné rekursní důvody.

Čís. 7632.

Ručení podle § 1320 obč. zák.

Pokud ručí chovatel velkého psa za to, že se pes, pobíhaje na ulici, dostal pod kola automobilu, následkem čehož se automobil poškodil.

(Rozh. ze dne 21. prosince 1927, Rv I 515/27.)

Velký řeznický pes žalovaného, pobíhaje volně po živé ulici města Teplice-Šanova dostal se pod automobil a byl jím přejet. Automobil následkem přejetí psa stočil se od svého směru do leva, vjel na hydrant a poškodil se. Žalobní nárok na náhradu škody proti majiteli psa neuznal procesní soud první stolice důvodem po právu, o volací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice, by řízení doplnil a vynesl nový rozsudek.